

Preek van 28 oktober 2018 – Luciani 40 jaar - **Cees Remmers**

LENTE IN DE KERK

Aansluitend bij het evangelie van deze zondag gaf Luciani de jubileumviering als motto mee: 'Met open ogen'. Dat was al eerder gepland dan mijn staaroperatie een week of drie geleden. Nadat ik in het Elisabethziekenhuis 'gerepareerd' was, heb ik (een beetje ondeugend) gedacht: vroeger moest je voor een wonder helemaal naar Lourdes, nu doen ze dat in Tilburg. Ik dank God voor de wonderen van de techniek.

Over Lourdes gesproken: ik bewaar dankbare en blijde herinneringen aan het jaar dat ik als aalmoezenier mee mocht met de kinderbedevaart. Daaronder was een grote groep blinde kinderen uit Grave en met elkaar vormden zij ons eigen huisorkest, ook tijdens onze vieringen. Het populairst (veel andere liederen hadden we toen nog niet) was een lied waar de eerste jongerenkoren zich ook nog mee moesten behelpen: 'Geef mij kracht heel mijn leven, Heer'. Een betere tekst had ook niet gekund onderweg met zieke, gehandicapte en zwakke kinderen: "Geef mij kracht..."

Voor wonderen moesten we naar Lourdes, zei ik lachend, nu gebeuren ze hier. Van de andere kant is Lourdes zelf een groot wonder...: de enige stad in heel Europa waar de zieke en zwakke mens voorrang heeft... Lourdes is één groot zebrapad, waar zieke en zwakke mensen een beetje gesterkt, getroost worden en veel gezonde maar soms blinde mensen de ogen opengaan voor mensen die (als die man in Jericho) tobben aan de kant van de weg, aan de randen van de samenleving.

Als er in Jericho een blinde om Jezus roept, willen ze hem ook nog doofstom maken: "Hou op met schreeuwen", snauwen ze hem toe. Maar Jezus staat wel stil bij hem en zijn handicap. Hij brengt licht in zijn donkere leven en vraagt aan wie zich tot zijn volgelingen rekenen, niet blind en doof te blijven voor wie niet worden gezien en gehoord.

Onze Kerk zelf is ook lang blind geweest voor het wankel geloof van kinderen en jonge mensen, die het geloof van buiten leerden maar niet van binnen beleefden. Wij leerden de catechismus van buiten maar aan geloven van binnen kwamen we vaak niet toe. De kerk zelf was lange tijd doof en blind voor de nieuwe generatie: ze vierde de liturgie in eeuwenoude gebaren en een bevroren taal... Tot die boerenzoon uit Bergamo paus werd, Johannes XXIII, die de ramen van het Vaticaan tegen elkaar openzette, zodat het er eens flink kon doorwaaien.

Het werd lente in de kerk Het gregoriaans bleef - God zij dank - behouden maar kinderen kregen meer ruimte, jonge mensen mochten zingen in hun eigen taal en op nieuwe melodieën. Toen de ogen van onze soms blinde kerk opengingen voor het jongere volk gingen de oren open van veel ouderen voor de jongerenkoren die (hier 40 jaar lang al!) een zegen zijn voor de parochie!

Luciani, dank je wel!!!